

REVOLT

-JUBILARNO IZDANJE-

Mjesečni glasnik Kreativističkog pokreta

Broj X - siječanj 2013.

U ovom broju:

Matt Hale - Stvar je u odanosti

Moja Braćo i Sestre! Naš veliki cilj je bio žrtva mnogih pogrešnih tumačenja od strane kontroliranih masovnih medija što je okrenulo mase protiv nas i pogrešnih tumačenja koja su zbunila čak i nas same. Nazivali su nas „bijelim supremacistima“, a mi to nismo. Nazivali su nas „mrziteljskim grupama“ a nas pokreće ljubav, a ne mržnja. Ukratko, pogrešno su nas predstavili i shvatili i to je imalo štetne posljedice. Naši vlastiti ljudi ne znaju tko smo mi i što mi doista želimo. Vukli su ih za nos u slijepu ulicu pomoću televizijskih programa koji su dominirali njihovim životima i neki od naših vlastitih pristaša su s nama iz krivih razloga. Prema tome, važno je da stvar bude jasna. Bude li tako, neće samo mase biti prijemčivije našoj poruci nego ćemo i mi sami biti jači i usmjereniji ispunjenju te poruke. Očigledno je da mi na naš cilj gledamo kao na nešto vrlo pozitivno jer u suprotnom ne bismo ga zagovarali s obzirom koliko krvi, znoja i suza on podrazumijeva. Ne bismo tako teško robijali i žrtvovali se za njega da ga ne smatramo ispravnim. Sada moramo pomoći ostalima da također shvate da je on pozitivan i ispravan! Činimo to opovrgavajući propagiranu verziju našeg cilja kojeg su iznijeli naši neprijatelji i zamjenjujući ga istinom o tome tko smo mi, što želimo, i zašto to želimo. Riječi i percepcija su jako bitni. Nije dovoljno samo pustiti da se kriva tumačenja prave prirode našeg cilja nekako sama od sebe isprave, dok mi frustrirani lupamo glavom o zid. Ne, mi sami moramo učiniti stvar kristalno jasnom i na svakom koraku prkositi zamci koja je bačena na nas.

Mi nismo „ekstremisti“ jer ne postoji ništa „ekstremno“ u odanosti prema vlastitim ljudima. Jednostavno, stvar je u odanosti i ona je temelj svega ostalog u što vjerujemo.

Mi smo, moja Braćo i Sestre, rasni socijalisti i rasna solidarnost jest i uvijek je bila pravi cilj. Mi nismo „bijeli supremacisti“ jer ne želimo vladati nad drugim rasama. Mi ne „potičemo na mržnju“ s obzirom da je suština našeg cilja u očuvanju onoga što volimo: naših vlastitih ljudi. Mi nismo „desničari“ jer mi brinemo o bijelcima, a ne o nekoj umjetnoj političkoj ideologiji koja razdvaja naše ljude na takozvane „ljevicu“ i „desnicu“. Mi nismo „ekstremisti“ jer ne postoji ništa „ekstremno“ u odanosti prema vlastitim ljudima. Jednostavno, stvar je u odanosti i ona je temelj svega ostalog u što vjerujemo. Na primjer, da, mi vjerujemo u rasnu separaciju ali to je zbog odanosti koju imamo prema našem vlastitom rodu kojeg ugrožava umjetno i neprirodno miješanje rasa. Da, mi smo rasno svjesni ali to je također jer mi odanost prema našem rodu smatramo vrijednošću a ne porokom. Odanost je prekrasna riječ i nitko ne može izreći valjani argument protiv nje. Odanost je zapravo ključ života. Odanost ima samo jednu alternativu: Izdaju. Prema tome stvar je zapravo jednostavna: Hoćemo li kao bijelci biti odani našoj bijeloj rasi ili ćemo biti izdajice? Hoćemo li kao bijelci biti odani našim vlastitim najboljim interesima ili ćemo iznevjeriti te najbolje interese? Tu nema mnogo mogućnosti jer je

čovjek ili odan svojim ljudima ili je izdajica. Zbog toga što mi biramo biti odani mi smo rasni socijalisti.

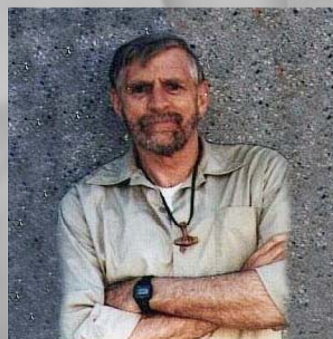

S obzirom da smo mi bijelci možemo biti ili odani tim ljudima ili ne, a mi rasni socijalisti smo uvjereni da je odanost bolja od izdaje. Baš kao što smo odani našoj obitelji jer je to naša obitelj i kao što smo odani našoj domovini jer je to naša domovina, mi smo odani našoj bijeloj rasi jer je ona naša rasa. To je tako jednostavno. Nitko ne može razumno prigovoriti tome što smo mi odani našoj bijeloj rasi dok istovremeno pozdravlja činjenicu što su crnci odani svojoj. Nitko ne može razumno tvrditi da je odanost različitim državama u kojima žive bijelci nešto dobro dok je odanost samim našim bijelim ljudima iz nekog razloga loše. Nitko ne može razumno držati da je plemenito boriti se za domovinu ali iz nekog razloga sramotno boriti se za rasu. Nitko ne može razumno kritizirati izdaju domovine dok istovremeno sudjeluje u izdaji naše bijele rase. Ako je patriotizam dobar, rasizam je također dobar. Ako je odanost onome što je vaše dobro, izdaja onoga što je vaše je loša.

Biranje između rasne odanosti i rasne izdaje jest nešto na što moramo neprestano i svugdje podsjećati naše bijele ljude jer je to put ka našem uspjehu. Nitko ne želi biti izdajica i naše narodne mase također to ne žele.

Kada oni shvate da je to jedini izbor, odanost ili izdaja, izabrat će odanost i naše vlastite najbolje interese radije nego bezrasno ludilo kojim su naši ljudi danas zahvaćeni. Baš kao što svaki obiteljski čovjek želi ono što je najbolje za njegovu vlastitu obitelj, mi koji smo odani našim bijelim ljudima također želimo ono što je najbolje za naše bijele ljude. Mi rasni socijalisti shvaćamo da ljubav i odanost idu ruku pod ruku.

„Ljudi koji dopuste drugima, koji nisu njihove rase, da žive među njima će propasti, jer neizbježan rezultat rasne integracije je međurasno razmnožavanje koje uništava karakteristike i opstanak rase. Prisilna integracija je namjerni i zlokobni genocid, posebno za ljude bijele rase, koji danas predstavljaju manjinu u svijetu.“

David Lane, *88 načela o pokretu*

Otpor medicinskoj znanosti

Polje medicine je posvećeno poboljšanju ljudskog života. Kršćani su kroz povijest konzistentno pokušavali sprječavati napredovanje u ovom polju. Razlozi zašto je to bilo činjeno nisu teški za naći. Kršćanska teologija je od početka bila ustanovljena na boli i patnji. Bilo koje polje ljudskog nastojanja da ih pokuša umanjiti, bilo je unaprijed osuđeno na neprijateljstvo iz crkvenih redova. Osim toga, o bolestima je Biblija uvijek poučavala da su rezultat djelovanja Boga ili zlih duhova. Pružiti racionalna, prirodna tumačenja, potkapa autoritet same Biblije. U ovom članku ćemo pogledati kako je kršćanska Crkva, od svojih samih početaka uvijek stavljala prepreke na putu napredovanja medicine u smanjenju ljudske boli i patnje.

Premještanje iz svijeta grčkog racionalizma u Bogom-ispunjene biblijske zapise, slično je skoku iz sjajnog vedrog dana u totalnu crnu tamu noći. Izgubljeni su pozivi za opažanjem, pokusima i njihovim demonstracijama. Sve bolesti i njihovo ozdravljenje su djelo natprirodnih bića poput Boga ili demona.

Prema takvom pogledu, Bog je slao bolesti ljudskim bićima kako bi pokazao Svoje nezadovoljstvo.
Postojala je standardna praksa, da crkveni autoriteti odvraćaju od ideje da bolesti imaju prirodne uzroke. Postoji dio crkvenog kanonskog prava gdje stoji:
Contraria sunt divinae cognitioni praecepta medicinae (*Medicinski recepti su suprotni božanskom znanju*).

Gušenje grčkog racionalizma u medicini

Četvrti lateranski koncil (1215.) je zabranio liječnicima tretirati bilo kakve pacijente bez pozivanja teoloških stručnjaka iz crkve. Oni su također zabranili svećenicima, đakonima i podđakonima obavljati kirurške zahvate. U 1243., dominikanski red je zabranio da se bilo kakva medicinska djela donose u njihove samostane.
Naravno, praksa seciranja leševa kako bi se nešto naučilo o ljudskoj anatomiji i fiziologiji, bila je krajnje odbojna ranim kršćanima. Ponovno je teološku bazu ovog gađenja lako razumjeti: doktrina tjelesnog uskrsnuća zabrinula ih je da će ova, tako sakata tijela imati nekih problema s ponovnim oživljavanjem tijekom konačnog općeg uskrsnuća. Stoga je crkveni Otac Tertulijan (160. - 225.) etiketirao Herofilusa, velikog liječnika Aleksandrijske škole, kao "mesara". Sv. Augustin upotrebljava slične izraze za opisivanje svih liječnika koji izvode seciranje ljudskog tijela.
Znanost medicine je postala tako snažno povezana s bezbožništvom da je nastala latinska izreka, *Ubi sunt tres medici ibi sunt duo athei* (*Tamo gdje su tri liječnika postoje dva ateista*).
Kako je Charles Freeman zapisao u svojoj knjizi *Zatvaranje zapadnog uma*, ova osuda racionalne medicine bila je teološki utemeljena: „Odbacivanje znanstvenog pristupa medicine je naglašeno vjerovanjem... da duša ima veću vrijednost nego tijelo i da je patnja dio kršćanske predaje, koju čak valja pozdraviti kao test vjere. Bolestan čovjek u opasnosti po život hitno treba, rečeno je, svećenika za svoju dušu, radije nego liječnika za svoje tijelo“.

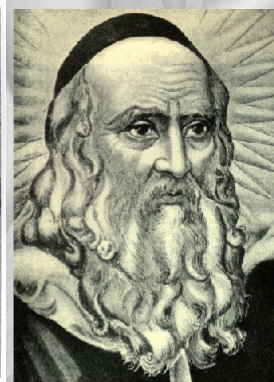
Druga fronta napada na medicinske znanosti bilo je crkveno vjerovanje u natprirodna ozdravljenja. Ova čudesa uključuju čarobne potoke ili bare, moć svetih riječi i relikvije.
Vjerovanje u natprirodno ozdravljenje je cvjetalo tijekom Srednjeg vijeka. Katedrala u Kölnu bila je sjedište čudesnog lijeka koje je uključivalo lubanje triju mudraca koji su posjetili bebu Isusa (možete ih posjetiti i danas). John Chrysostom (347. - 407.) pisao je o djeci koja bi objesila malene kopije evanđelja oko vrata kao zaštitu od nesreća. Relikvijama različitih svetaca bile su pripisivane moći izlječenja bilo čega, počevši od vrućice (Sv. Remy) do

zubobolje (Sv. Apolonija). Epilepsija, spomenuta od Hipokrata 500 godina prije kršćanske ere, stavljena je pod okrilje Sv. Kristofora.
Ovo vjerovanje u uspješnost natprirodnog ozdravljenja, uvelike je pridonijelo smrti znanstvene medicine. Razlozi za to su jednostavni. Ako su čuda dovoljna u pribavljanju iscjeljenja (barem u vjerovanju masa), ne postoji potreba za alternativom: znanstvenom medicinom. Osim toga, umovi koji su uvjereni u čuda su umovi koji nisu spremni postavljati racionalna pitanja što se tiče istinske prirode bolesti. Tako je nestajanje racionalnog pristupa medicine bilo neizbježno jednom kada je kršćanstvo steklo dominaciju u Europi.
Neki primjeri:
- Seciranje i fiziologija
- Higijena
- Upotreba anestetika tijekom porođaja
- Protivljenje znanosti anatomije i fiziologije.

Sa Srednjim vijekom, Crkva je izbrisala racionalna medicinska znanja, skoro potpuno. Koji god je repozitorij medicinskog znanja postojao, bio je držan na životu u rukama ne-kršćana, onih kojima njihova religija ne obiluje iracionalnim dogmama na njihovu štetu. Tako su židovski liječnici osnovali srednjovjekovni medicinski fakultet Salerna i Montpelliera. Dok su ove škole bile osrednje prema modernim standardima, one su usprkos toga razvile načela higijene i držale medicinu na ravni koja je bila iznad čistog iracionalizma. Muslimanski svijet je održavao grčka djela o medicini i biologiji zahvaljujući misliocima kao što su Aristotel i Galen, već dugo izgubljenim u kršćanstvu. Unutar kršćanstva, svjetlo razuma su u najtamnijim vremenima držali hrabri ljudi koji su riskirali svoje živote baveći se znanošću o životu.
Pojavili su se ljudi znanosti, u strožem značenju riječi, čak i u stoljećima pod potpunom dominacijom teološke misli i crkvene moći; znanost je, zaista legirana s teologijom, još uvijek nalazila dragocjene bisere. Neki od tih ljudi poput Arnolda Villanove, Bertranda de Lanaca, Alberta Bollstadta, Basila Valentina, Raymonda Lullya, i, iznad svih, Roger Bacon; svi su oni usprkos optužbama za čarobnjaštvo, uz prijetnje zatvorom i smrti, držali baklju znanja upaljenom, i prenosili je na buduća pokoljenja.

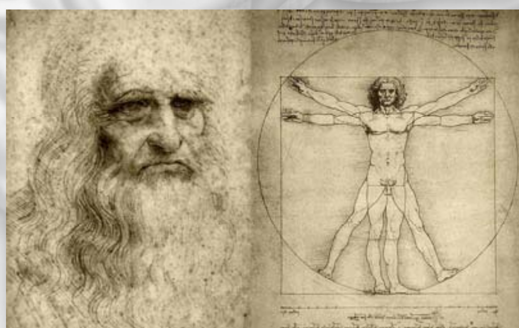

Roger Bacon i Raymond Lully

Kao što smo vidjeli, najraniji crkveni očevi osuđivali su seciranje leševa na teološkim osnovama. Bilo je za očekivati da srednjovjekovna Crkva neće olako prijeći preko ovog ponovnog izbijanja postupaka koji su tako protivni njihovoj teologiji. U trinaestom stoljeću, Papa Boniface VIII (1234. - 1303.) izdao je papinsku bulu koja je namijenila izopćenje

(ekskomunikaciju) svakome tko bi se usudio secirati leš. Sljedeća dva do tri stoljeća, to je osakatilo razvoj znanost anatomije i fiziologija.
Papinska bula je imala dalekosežne posljedice. Tako nalazimo, par stoljeća poslije, da je Leonardu da Vinciju (1452. - 1519.) bilo zabranjeno ući u bolnicu, jer je zabilježeno da je jednom secirao ljudski leš.

Leonardo da Vinci

U području anatomije i fiziologije, najveći i odlučujući trenutak u bitci između Crkve i znanosti nastao je u liku jednoga čovjeka: Andreasa Vesalia (1514. - 1564.). Unatoč osudi od crkvenih vlasti, stvarne mogućnosti izopćenja, zatvora, pa čak i smrti, Vesali je išao naprijed i secirao ljudske leševe. Njegov rad, objavljen u sedam svezaka kao *De Humani Corporis Fabrica* (1543.) bio je kratak izvod metodoloških ispitivanja i opažanja čovjekova tijela.

Andreas Vesali

Dvije stvari koje Vesalijev anatomski rad nije uspio naći donijele su mu nevolje kasnije. Najprije, on je pokazao da muškarcima ne nedostaje rebro - suprotno što su mnogi tada mislili, temeljeno na priči o stvaranju Eve u Postanku Drugo, nije našao "neuništivu kost" u ljudskom tijelu, vitalan dio anatomije za koji je većina ljudi u Srednjem vijeku vjerovala da oblikuje začetak uskrslog tijela. Bez ove "neuništive kosti" izgledalo je da na cijelo učenje o tjelesnom uskrsnuću pada sumnja.
Vesalijev rad je privukao gnjev svih koji su željeli sačuvati *status quo*. Prethodni Vesalijev profesor, Silvije, proglasio je svog prijašnjeg učenika kao "pomahnitalog luđaka". Drugi pak kolega, prethodni pomoćnik zvan Kolumbo, pokušao je diskreditirati njegova djela.

Međutim, najglasniji protivnici su dolazili iz Crkve. Početno je Vesali bio nekako zaštićen od crkvenih vlasti jer je bio liječnik imperatora Karla V. Međutim nakon Karlove abdikacije 1555-e, Vesali je postao lakom metom napada. Negirana mu je bila svaka mogućnost seciranja leševa. Na kraju je optužen da je secirao živoga čovjeka. Inkvizicija ga je prisilila na hodočašće u Svetu zemlju - pa je na putu natrag odatle, bio žrtvom brodoloma i po svoj prilici umro od gladi na grčkom otoku Zante.

Michael Servetus

Drugi važni slučaj koji valja spomenuti je onaj španjolskog pripadnika liberalne kršćanske sekte, Michaela Servetusa (1509. - 1553.).

Tijekom svoga života, on je stekao slavu u medicinskim krugovima kao vješt prosektor. Po svoj prilici je tijekom tih seciranja Servetus došao do otkrića manjeg optoka krvi. Došao je vrlo blizu i do većeg optoka krvi. Servetus je prikazao svoje otkriće u knjizi *Restitucija kršćanstva* (1553.). Međutim, sve što su njegovi protivnici mogli vidjeti bilo je to da je pripadnik heretičke liberalne kršćanske sekte. Njegove knjige su spaljivane, a njega je osudila i zatvorila Katolička crkva. Uspio je pobjeći i otišao u kalvinističku Ženevu. Njegov tretman je tamo bio još gori. Uhićen je i spaljen na lomači, zajedno sa svojim knjigama, 1553. godine od strane kršćanskih Kalvinista kao heretik.
Međutim, otkrića ovih velikih ljudi više nisu mogla biti skrivana. Skoro nakon smrti Vesalija, papinske vlasti su počele mrzovoljno davati odobrenja za seciranje na različitim sveučilištima.

Higijena

Teološko preziranje tjelesnosti i uzdizanje "duhovnog" imalo je kobne posljedice po zdravlje milijuna. Grozne bolesti harale su Europom posebno u „kršćanskom" Srednjem vijeku. Primjerice, sredinom 14. st. više od polovine populacije Engleske je postalo žrtvom bolesti. Kuga i kolera harale su nezajažljivo, i sada znamo da je jedan od glavnih razloga njihovu širenju bila nehigijena.

Crkveni oci su uvijek gledali na brigu o tijelu kao "oholu", a cijenili preziranje i mučenje tijela, ne bi li se tako "približili Bogu". Zapušten život u nečistoći prakticiralo je mnogo tzv. svetaca, koji su predstavljali primjer na koji su se trebali ugledati Crkva i cijelo društvo, kao neka vrsta dokaza svetosti. Sv. Jeronim u Brevijaru Rimske Crkve pobožno naglašava kako je Sv. Hilarion cijeloga života živio u totalnoj fizičkoj nečistoći; Sv. Atanazije slavi Sv. Antuna jer ovaj nikada nije oprao svoje noge; najupečatljiviji dokaz svetosti Sv. Abrahama, bio je da 50 godina nije oprao niti svoje ruke niti noge; Sv. Silvija nikada nije oprala svoje tijelo osim prstiju; Sv. Eufraksija je bila u samostanu u kojemu su se redovnice uzdržavale od kupanja. Sv. Marija od Egipta je poznata po svojoj nečistoći; Sv. Šimun Stilit je nadmašio sve - najmanje što možemo reći je da je živio u takvoj nečisti i smradu da to njegovi posjetitelji nisu mogli izdržati.
U Francuskoj 14. st. Guy de Chauliac, veliki liječnik svoga vremena, uočio je da su određeni Karmelićanski redovnici posebno patili od bolesti, i bili posebno prljavi. Tijekom haranja

kuge, ne manje nego 900 Kartuzijanaca je pomrlo u jednoj grupi zgrada. Uzgred rečeno, od tih silnih pomora, Crkva je požnjela najveću korist. Silno se obogatila od zagovora i poklona preživjelih, zavjetnih darova, procesija, propovijedi koje su ulijevale strah u kosti pastvi. Gušeći pokušaje za poboljšanjem uvjeta života i higijene, te znanstvena istraživanja, Crkva je propagirala molitve, procesije, kajanje, postove, egzorcizam, krunice, obožavanje svetih relikvija, hodočašća, ispovijedi, spaljivanje vještica i heretika, svih koji nisu bili po volji crkvenih vlastima.

Zabrana anestetika tijekom porođaja

Naš sljedeći slučaj uplitanja teologije u zdravstvo, tiče se otklanjanja boli kod žena u porođaju. Ublaženje ili čak potpuno otklanjanja boli za žene kod poroda je jedan od osnovnih doprinosa medicinske znanosti. Uporaba lijekova, inhalanta i lokalne anestezije kao npr. epiduralna anestezija, pomoglo je mnogim ženama koje bi inače nepotrebno patile.

Danas, uporaba ovog ili onog oblika lijeka za smanjenje bolova, široko je prihvaćena. Ipak, kao znanstveno otkriće, ono je također imalo bolno rođenje; zahvaljujući protivljenjima iz redova kršćanskih Crkvi. Ova priča izlaže kršćansku teološku misao u svoj njezinoj goloti, i pokazuje kako Biblija nikako ne može biti upotrebljiva kao baza za moralne prosudbe.

Kršćanski teolozi su oduvijek gledali na bol kod porođaja kao rezultat od kletve Boga na Evu i sve njezine potomke; za neposluh Njegove naredbe. Ova kletva je vrlo jasno izrečena u Bibliji. Tako, kako je Eva vikala u bolima donoseći na svijet svoju djecu, tako moraju sve žene kroz povijest činiti isto. Bol je bio podsjetnik na Pad. Tako su učili teolozi. Zanimljivo je da ovakvi stavovi i razmišljanja ne vrijeđaju niti smetaju ijednoj feministici, koje se tako predano i usrdno bore za „ženska prava“. Da je Crkva pak nešto slično radila muškarcima, možete biti sigurni da danas niti jedan ne bi imao pozitivnih riječi za kršćansku religiju.

Naša priča započinje 1591., sa ženom iz Edinburgha zvanom Euphanie Macalyane. Kad više nije mogla izdržati bol kod porođaja, ona zatraži od svoje babice, Agnes Sampson, lijek da bi smanjila boli od trudova. U to vrijeme, James VI (1566. - 1625.) je bio kralj Škotske. (To je bio onaj isti James, koji je nakon što je postao kralj Engleske 1603., odobrio engleski prijevod Biblije, poznat danas kao Inačica kralja Jamesa, ili jednostavnije, Autorizirana verzija).

Kralj James VI

I James, čuvši za ovu odvratnost, razbjesni se i naredi da se Euphanie živa spali! Bilo je to upozorenje pobožnoga kralja bilo kojoj ženi koja bi se usudila izbjeći Evinu kletvu.

Pronalazač anestezije za žene u porodu, bio je škotski liječnik, James Baker Simpson (1811. - 1870.). Kao djetetu, pričali su mu o skoro fatalnim bolovima njegove majke kroz koje je prolazila dok ga je porađala. Bila je to scena koju su mu opisivali u živim detaljima. Dječak je porastao i postao liječnik. Vrlo brzo je unaprijeđen na mjesto porodiljskog pomoćnika.

James Baker Simpson

Njegova dužnost kao opstetričara je bila da svojim vlastitim očima posvjedoči o patnjama koje su mu prije opisivali. Simpson je bio uvjeren da niti jedna žena ne mora trpjeti takvu agoniju. Počeo je raditi na analgeticima koji bi pomogli ublažavanju te patnje. Nakon mnogih pokusa i pogrešaka on je napokon otkrio da se bol može smanjiti uporabom kloroforma. Iskušao je svoje otkriće na ženama u bolovima sa zaprepašćujućim uspjehom. Desetog studenog, 1847-e, obraćajući se Medicinsko-kirurškoj udruzi Edinburga, Simpson izvještava da je iskušao analgetik tridesetak puta i postigao uspjeh svaki put. Ne želeći zadržati otkriće za sebe, on otkriva svoje postupke u nadi da niti jedna žena od sada neće morati nepotrebno patiti od porođajnih bolova.

Reakcija škotske kalvinističke Crkve je bila brza i žestoka. "To je Sotonski izum!" vikali su, "Koliko li sramote za Edinburg!" Klerici su govorili o pobuni protiv samoga Boga, "Zar nije Svemogući izgovorio svoju prvotnu kletvu? Bol kod porođaja je božja volja. Sada se jedan od božjih stvorenja, bezbožno pobunio protiv božanske naredbe, usudio se osujetiti Božji Plan." Smrt vatrom za herezu je dotada već bila ukinuta, i nema sumnje da bi to bila i Simpsonova sudbina, da je to i dalje bilo dozvoljeno. Unatoč tomu, crkvene su vlasti

imale još načina i sredstva za progon tog liječnika. U crkvama su propovjednici upozoravali trudnice da ne smiju dozvoliti ovaj đavolski tretman na njima, a djeci će biti strogo uskraćeno otajstvo krštenja. Ova upozorenja su sigurno imala svoj učinak, jer imamo zapis od Simpsona kako se žali prijatelju da "mnoge od njegovih pacijentica imaju snažnu religioznu averziju protiv anestezije. Većina njih obraćala se svojim župnicima." Propovjedaonica nije bilo jedino mjesto sa kojega je svećenstvo napadalo Simpsona. Oni su slali cirkularna pisma svim liječnicima u Edinburgu, u kojima su bile sljedeće riječi: „Po svemu sudeći, Sotona želi pomoći ženama u patnji, ali rezultat će biti kolaps društva, jer strah Gospodnji koji ovisi o zaklinjanju pogođenih, bit će uništen.“

Drugim riječima, propovjednici su se bojali da kada jednom bol bude svladana, ljudi više neće biti religiozni! Liječnici, općenito, kao dobri kršćani, priklonili su se svećeničkim tumačenjima. Većina kršćanskih laika također, kao odano stado crkve, priključilo se osudi Simpsona, i njegova otkrića. U svoju obranu, Simpson navodi Nastanak 2, 21, gdje je Bog prvog čovjeka uspavao prije nego što mu je iščupao rebro da načini Evu. Ali on nije mogao parirati teološkoj sofisteriji škotskih kalvinista. Oni su mu odgovorili da je Adamova "operacija" bila učinjena prije Pada, da je prokletstvo na Evu bačeno nakon toga. Tako da kletva ostaje!

Konflikt je trajao šest godina. Vaga se napokon preokrenula u Simpsonovu korist, kada je kraljica Viktorija (1819. - 1901.) prihvatila uporabu anestetika kada je porađala princa Leopolda.

Zaključci

Često se čuje obrana od kršćana, da su zločini i grozote koje su doduše počinili kršćani u prošlosti bile učinjene od strane ljudi koji su pogrešno upotrijebljavali kršćanstvo za svoje vlastite zle nakane, ali da to nije bilo uslijed greške religije same. Međutim, čak i površan pogled na gornje primjere pokazuje da takva obrana djeluje prazno.

Gušenje grčkih racionalističkih načela medicine bilo je očekivana posljedica vjerovanja da je Bog taj koji je uzrok bolesti i da su čudesa i relikvije bili načini kako se moli Boga da ih izliječi. Unutar ovog konteksta, možemo razumjeti zašto je Tertulijan (crkveni otac) etiketirao jednog od najvećih grčkih liječnika antike kao "mesara".

Istu nepromjenljivu primjenu teologije vidimo u protivljenju ranih i srednjovjekovnih kršćana prema postupku seciranja leševa. To je postavilo cijelu ideju tjelesnog uskrsnuća i vjerodostojnosti nekih biblijskih priča (npr. stvaranje Eve od Adamova rebra) u sumnju.

Protivnici cijepljenja i vakcinacije nisu osobno imali ništa za steći od prevencije te medicinske tehnike da dosegne javnu uporabu. Kao ljudska bića, su zasigurno patili vidjevši tolike ljude da umiru. Ali njihovi argumenti su bili isključivo temeljeni na doslovnom čitanju i razumijevanju Biblije. Ako je isključivo pravo nanošenja bolesti i njihovog izlječenja božje, onda je pokušavanje sprječavanja bolesti nešto poput pokušavanja suprotstavljanja božjoj volji.

Kršćani vole vjerovati kako njihova religija upravo slavi žene i pritom imaju na umu isključivo lik „bogorodice“, Židovke Marije koja je rodila njihovog, također židovskog dakako, Boga Isusa. No nepoznat je način na koji je rađala, ali s obzirom da je začela „po duhu svetom“, mora da je također na neki sličan bizaran način i rodila.
A istina je upravo suprotna! Protiv pružanja anestetika ženama na porođaju, argument je bio ponovno teološki. Ako je Bog zadao bol Evi kao kaznu, ljudi se ne bi trebali "igrati Boga" da spriječe djelovanje te kletve. Bol od porođaja, prema ovom teološki potkovanom pogledu, nije "zlo" koje bi trebalo biti ublaženo, nego oblik patnje koji žene moraju pokorno prihvatiti kao podsjetnik na prvobitni - Istočni grijeh, koji je Eva učinila protiv Boga. Ponovno, ako uklonimo ovaj teološki pogled, svi uključeni ne bi imali nikakva razloga za osudu takva napretka medicine.

Ne škodi ponoviti da ovi pokušaji zaustavljanja blagotvornog znanja medicine nisu učinili zli ljudi željni vlastitog probitka preko religije, za svoje "zle ciljeve" koje su imali na umu. Ne, ove čini gušenja medicinskog napretka, koji su prouzrokovali na tisuće i tisuće bespotrebnih smrti i neizrecive patnje, činili su ljudi od uvjerenja, bez ikakve sumnje zavedeni, ali ljudi od uvjerenja usprkos toga, ljudi koji su vjerovali da obavljaju božje djelo suprotstavljajući se medicinskoj znanosti. Tako krivci nisu poglavito ljudi sami, nego kršćanski sustav, koji ih je oslijepio na suosjećanje prema patnji koja ih je okruživala.

Vjeruješ li svemu što su ti rekli?

Smatraš da je tijekom 2. svjetskog rata Njemačka sa svojim saveznicima počinila „najveće zločine u povijesti čovječanstva“?
Vrijeme je da se lažna povijest zaustavi, a tu možeš sudjelovati i ti!
Drugačija verzija povijesti dostupna je na slijedećim linkovima:

Ne-bijeli imigrant koji živi u Europi ili Americi mora da ostane zbunjen, zaprepašten i zamišljen kada uvidi spektakl koji mu nude njegovi bijeli domaćini. S jedne strane on mora da je nasmrt preplašen zbog tih nepredvidivih, samouvjerenih i umišljenih bijelaca i njihovih lijepih bijelih žena, koji su sposobni hodati po Mjesecu i izliječiti kugu u njegovoj džungli ili pustinji. S druge strane, on se oduševljeno raduje kada čuje priče o beskrajnim religijskim i ideološkim sukobima među njegovim bijelim domaćinima. Slika netaknute, pastoralne i djetinjaste bijele rase, za kojom toliko čeznu moderni bijeli nacionalisti, svakodnevno je iznevjerena stalnim vjerskim prepucavanjima, ljubomorom i osobnim sukobima unutar bijelih redova. Dodajući tome unutarnje samoubilačke ratove bijelaca koji pogađaju Europu i Ameriku stoljećima, netko bi se zapitao da li hvaljeni i razvikani Arijac, Prometejac, Faustovac, zaslužuje bolju budućnost.

Za veću slavu Boga

Zasigurno, bijeli čovjek spasio je grčko-rimsku Europu od najezde Hanibala i kartažana, koji su zamalo prouzročili potpunu katastrofu pobjedom u Kani, južna Italija, 216. godine prije nove ere. Bijeli čovjek također je zaustavio i Atiline hunske horde na Katalunjskim poljima u Francuskoj 451. poslije nove ere. Djed Karla Velikog, Karlo Martel, porazio je arapske predatore u blizini Toursa u Francuskoj 732. Tisuću godina kasnije, 1717., niski i mršavi francuski katolički heroj, princ Eugen Savojski, konačno je uklonio ilamskuprijetnju s Balkana.

No, neprimjerena želja bijelaca za moći, kasnije umotana u kršćanski milenijarizam, također je iznikla velike križarske ratove protiv "nevjernika". Njihov zapovijednik, Geofroy de Bouillon, nije imao nimalo bolne savjesti nakon što su njegovi vitezovi spustili mačeve na tisuće muslimanskih civila u zarobljenom Jeruzalemu 1099. godine.

Moć novootkrivene univerzalne religije i očekivanje "kraja povijesti" kasnije je rezultiralo bizarnim vjerovanjima u "globalnu demokraciju", često postiskujući rasnu svijest među bijelcima. Kao pravilo, kada bi bijela princeza pobjegla od muslimanskih ili židovskih nevjernika - oni bi počeli pljuvati jedni druge u ime njihovih semitskih vjerovanja ili kasnijih demokracija. Visoki Karlo Veliki, u ime svog očekivanog kršćanskog blaženstva, pošao je u ubilački pohod protiv svojih poganih Njemaca. Godine 782. odrubio je glave nekoliko tisuća najboljih Saksonaca, priskrbljujući si tako sveto ime "mesar Saksonaca" (Sachsenschlächter).

Priča vezana za prave Kršćane i prave vjernike u demokraciju se ponavlja i ponavlja. Ni Židovi, ni Arapi, ni komunisti nisu napravili toliko štete bijelom genetskom baznu kao sami bijelci. Tridesetogodišnji rat (1617. - 1647.) koji se odvijao među europskim kršćanima s najvećim mogućim divljaštvom, izbrisao je dvije trećine najboljih rasnih predstavnika Njemačke, preko 6 milijuna. Poludjeli hrvatski papinski plaćenici, pod zapovjedništvom Wallensteina, smatrali su da je kraljevska i katolička dužnost ubiti Luterana, što je tamno razdoblje koje je tako dobro opisao veliki njemački pjesnik i dramaturg Friedrich Shiller. Čak i u današnjoj Europi riječi "hrvatske godine" ("Kroatenjahre") povezuju se s godinama gladi i kuge.

Nisu se ni trupe Oliver Cromwella, *Ironsides*, ponjele mnogo bolje tijekom Engleskog građanskog rata. Istina, kao hrabri Putiranci oni nisu pili, nisu se kockali niti zbavljali s prostitutkama, samo su se specijalizirali za deranje kože živim irskim katolikim seljacima. Iako se njihov vođa, fanatik nordijskog lica, nije smatrao više židovskim od Židova - on ih je zapravo doveo natrag iz kontinentalne Europe, s dalekosežnim poslijedicama za Englesku i Ameriku.

Mršavi, inteligenti, nordijskog izgleda, ali ipak emocionalno nestabilan i manično depresivan, William Sherman, spalio je Atlantu 1864. - vjerojatno u nadi da će to ojačati brand demokracije na Jugu. Jednoga dana mogli bismo ispitati paleokorteks nordijske lubanje zapadnjačkog kršćanskog dječaka, bivšeg člana zbora, koji je kao pilot bacao zapaljive bombe na njemačke civile tijekom 2. svjetskog rata. Rezulate možda neće biti preteško otkriti s obzirom da su ista biblijska razmišljanja reaktivirana 2002. u Iraku od strane G. W. Busha i njegovih savjetnika, ushićenih talmudskim pričama o "oružjima za masovno uništenje". Biblijski i liberalno-demokratski zločini, umotani u odabranu politiku i teološki mesijanizam, savršeni su alati za idealno dobru svijest.

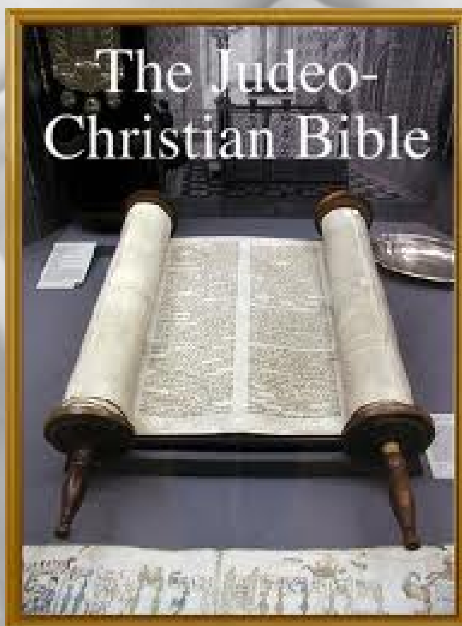
Veliki broj europskih bijelih nacionalista ošamućeni su lijepotom nordijskog čovjeka i žene koji na TV-u raspojasani plešu, deru se i iživljavaju uz ritmove kršćansko-cionističkih melodija. Jednako zapajeni u i američki bijeli nacionalisti kada promatraju krvava stradanja u svađama irskih i engleskih nacionalista, srpskih i hrvatskih nacionalista, ukrajinskih i ruskih

nacionalista, poljskih i njemačkih nacionalista, itd itd.

Vjera ili svetost?

Nema tako opasnih tema za rješavanje među bijelim nacionalistima, kao što je kršćanska religija. Pohvalno je napadati Muslimane, koji su na respektabilnoj paradi Osovine zla. Židovi također dolaze u paketu sa zlom koje trebaju ispaštati, barem ponekad. Ali bilo kakvo kritičko propitkivanje judeo-kršćanske netrpeljivosti gleda se sa sumnjom i obično pripisuje posebnim skupinama bijelih ljudi, kao što su agnostici ili suvremeni samoprozvani pogani.

Zašto je bijeli čovjek prihvatio semitski duhovni teret Kešćanstva iako se nije baš uklapao s njegovim rasno-duhovnim temeljima? Neizbježni racijalistički mislilac Hans Günther - čovjek nevjerojatne izobrazbe i znanja ne samo o zakonima naslijedstva, već i na području komparativnih religija - podsjeća nas da je ponizni i ropski odnos čovjeka s bogom posebna osobina semitskih naroda. U svojoj važnoj maloj knjizi, *The Religious Attitudes of the Indo-Europeans*, on nas poučava o najvažnijim aspektima rasne psihologije starih Europljana. Također nas uči da je Jahve nemilosrdni totalitarni bog koji mora biti cijenjen, ali ga se treba i bojati.

Drevni Europljani nisu vjerovali ni u kakvu vrstu spasenja. Oni su vjerovali u neumoljivu sudbinu. Bogovi su bili njihovi prijatelji i neprijatelji, kao što se vidi u drevnoj Grčkoj i Rimu. Među starim Europljanima pojam polariteta između Raja i Zemlje, između duše i tijela, itd., dualizam bilo koje vrste, bio je nepostojeći. Čovjek je bio dio organske cijeline, ugrađen u svoje pleme i rasu i tolerantan prema tuđim religijskim vjerovanjima:

"Međusobna tolerancija vjerskih oblika je obilježje Indo-Europljana. Spomenici u rimsko-teutonskom području otkrivaju kroz svoje natpise da su rimske pogranične trupe i naseljenici, ne samo slavili svoje bogove, već također poštovali lokalna vjerovanja Teutonaca, genius huius loci." (str. 36).

Mesijansko ili "komunističko" razmišljanje bilo je nepoznato mđu drevnim Europljanima. Njih uopće nije bilo briga u koje bogove vjeruju druge rase, druga plemena ili drugi ljudi. Ratove koje su vodili s protivnicima bili su krvavi, ali oni nisu imali za cilj preobraćenje protivnika i nametanje vjerovanja protivna njegovom rasnom naslijeđu. Ilijada, Homerov ep je najbolji primjer. Samoposlužno, ali doista rasističko liberal-komunističko nastojanje, da se vodi "konačni rat" kako bi se "svijet učinio sigurnim za demokraciju", bilo je nešto nezamislivo za drevne Europljane.

"Revnost u preobraćanju i netrpeljivosti uvijek su ostali strani pojam za svaki aspekt Indo-Europske religioznosti. U tome je otkriven nordijski osjećaj udaljenosti između dva čovjeka, skromnost koja zabranjuje upadanje u duhovne domene drugog čovjeka. Čovjek ne može zamisliti iskonskog Helena koji propovijeda svoje vjerske stavove ne-Helenu." (str. 36).

Njemačko-britanski racijalistički autor ranog 20. stoljeća, Houston Stewart Chamberlain u knjizi

The Foundations of the Nineteenth Century piše da "konačna presuda pokazuje intelektualnu renesansu kao djelo rase u suprotnosti univerzalnoj Crkvi koja ne poznaje rasu (str. 326). Za razliku od Kršćanstva, koje propovjeda individualno spasenje, za drevne Europljane život je imao značnje jedino u skupini - plemenu, polisu ili civitasu. Izvan tih društvenih struktura život nema značaja.

Houston Stewart Chamberlain

U 1. stoljeću, riječi dalekosežnih posljedica za sve bijelce izgovorio je židovski heretih, apsostol sv. Pavao, narodu Galacije, područja u Maloj Aziji koje je nekoć bilo naseljeno Galima (tj. Keltima). Galacija je tada bila na dobrom putu da postane slučaj za studije multikulturalnog razvrata - slično kao današnji Los Angeles. "Uistinu, svi ste sinovi Božji, po vjeri u Kristu Isusu. Doista, koji ste god u Krista kršteni, Kristom se zaodjenuste. Nema više: Židov - Grk! Nema više: rob - slobodnjak! Nema više: muško - žensko! Svi ste vi Jedan u Kristu Isusu! Ako li ste Kristovi, onda ste Abrahamovo potomstvo, baštinici po obećanju." (Galaćanima 3:28).

Kršćamstvo je postala tako univerzalna religija sa posebnom misijom da preobrazi Ostale u Jedno. Sjeme egalitarizma – iako samo na vjerskoj razini, još uvijek ne i na svjetovnoj – je zasijano. Poganski pojam mistične svetosti postupno je zamijenjen dogmatskim poimanjem jedne svemoguće vjere:

„Jahve u Bibliji nije samo jedan i jedinstveni bog koji posjeduje moć. On je jedini i jedinstven u smislu njegove Apsolutne različitosti. On je jedan i jedinstven u svojoj vrsti – odnosno, on je Apsolutna različitost daleko od ovog svijeta. Bit biblijskog monoteizma je konstitutivni dualizam... Tamo gdje paganizm postavlja *mostove* i veze, biblijski monotetizam stvara lomove, pukotine i zabranjuje da ih itko obuhvati. Jahve zabranjuje miješanje između Raja i Zemlje, između čovjeka i božanstva, između ljudi i ostalih živih bića, između Izraela i drugih „nacija“.“ (Alain de Benoist, “*Sacré païen et désacralisation judéo-chrétienne” in Quelle religion pour l'Europe***?** (*Which Religion for Europe?*), 1990., str. 30-31).

Alain de Benoist

Iako kršćanske Crkve nikada nisu javno podržale rasno miješanje, također nisu poduprle ni rasnu segregaciju. To vrijedi i za Katoličku crkvu i njeno stado, kao što je primjetio francuski sociolog i racijalist Gustave Le Bon. Dakle, katolički Španjolci bijele rase u Latinskoj Americi nisu mogli zaustaviti dekadenciju i razvratništvo u svojim novim domovinama kao što su to učinili bijeli anglo-saksonski protestanti u Sjevernoj Americi – barem do Rezolucije o građanskim pravima 1964.

„Naravno, ne manifestira se dekadencija samo u politici latinske rase, koja naseljava jug Amerike. To je u svim elementima njene civilizacije. Kada bi ostale sasvim same, ove nesretne republike vratile bi se barbarizmu. Sva industrija i trgovina u rukama su stranaca, Engleza, Amerikanaca i Njemaca. Valparaiso je postao engleski grad. Ništa ne bi ostalo od Čilea da se maknu stranci. (Gustave Le Bon, *Lois psychologiques de l'évolution des peuples*, 1895., str. 86).

Gustav Le Bon

Kasnije, 1938., u svijetlu eugenike i usvojenih rasnih zakona, ne samo u Njemačkoj i Italiji, nego i u ostalim europskim zemljam i u mnogim državama SAD-a, papa Pius IX. dao je slijedeću izjavu: „Zaboravilo se da je čovječanstvo velika i sveobuhvatna katolička rasa.“. Ova izjava trebala je postati dijelom njegove planirane enciklike pod nazivom „Jedinstvo ljudske rase“.

„Jedinstvo ljudske rase“, plemenito kao što ove riječi zvuče, je vrlo apstraktan pojam. Na svjetovnoj razini komunistički i liberalni intelektualci neprekidno se igraju s njim – u nastojanju da potisnu prava plemena, prave nacije, prave narode i njihove rasne različitosti. Čak i kada bi bijela rasa, stalno klevetana kao „zla“, „rasistička“, „omalovažavajuća“ i „fašistička“, nestala sa lica zemlje, ne-bijelački imigranti znali bi da bi uskoro došlo vrijeme da se popnu natrag na svoje stablo ili da se vrate u svoje despotske pećine.

Konačno, značajna i sveobuhvatna Rasna religija za Bijelu rasu.

Nakon barem 60 stoljeća valjanja u zbunjenoj zbrci, napokon se nazire svjetlo na kraju tunela za Bijelu rasu. Nakon 60 stoljeća, napokon, po prvi puta u povijesti Bijela rasa ima svoju stvarnu rasnu religiju. Ova religija je Kreativizam, i Crkva kreatora je istovremeno i skromna i ponosna voditi put. Naš je cilj polarizirati Bijelu rasu, kako bismo sagradili snažnu vojsku potaknutih, odlučnih pristalica Bijele rase čiji je nepokolebljiv cilj preživljavanje, širenje i napredak Bijele rase. Sada smo predani, oslobodio se pakao ili voda do grla, da sagradimo takav pokret u snažnog ovna za probijanje bedema koji će pokositi sve neprijatelje Bijele rase prije nas, bili oni židovi, kršćani ili mješanci. Organizirani, informirani i potaknuti, Bijela rasa je s lakoćom deset puta jača od svih svojih neprijatelja zajedno.

Postoji izreka da ništa nije snažnije od ideje čije je vrijeme došlo. Za našu rasu Kreativizam je ta ideja - ideja vitalnija i dinamičnija od ikoje koju je Bijela rasa ikada započela u svojoj dugoj i burnoj povijesti. I bilo je i vrijeme. Još samo jedna ili nekoliko generacija trenutnog židovskog ludila, i Bijela će rasa nestati. Nestati će zauvijek. Dobrovoljno će pomoći svojim neprijateljima svojim samoubojstvom.

Problem koji Bijeli čovjek ima nad preuzimanjem kontrole nad svojom sudbinom je dvostrani: a) zbunjeno razmišljanje same Bijele rase i b) ogromne količine židovske propagande koju židovi dnevno izlijevaju u umove Bijele rase. Židovi su u velikom napretku na putu potpune svijetske dominacije. Njihov najveći cilj je potpuna prevlast nad Amerikom, posljednim pretežno bjelačkim uporištem na zemlji.

U dvadesetom stoljeću, naš položaj u domovini Americi je sve nepovoljniji. Već sada cionistički neprijatelj kontrolira našu vladu, institucije financija, novine i škole, ključne dijelove za potpunu političku i vojnu dominaciju. Bijela rasa zagađenih umova je upala u tu zamku, zahvaljujući televiziji, tom elektronskom židovskom Jacku u kutiji koji je postigao toliko puno kako bi uništio misaoni proces Bijele rase.

Cilj je, teret, i sjajna privilegija Kreativističke crkve voditi Bijelu rasu natrag prema zdravom razumu, preusmjeriti je nazad na put snage i sposobnosti, i voditi je prema vlastitom spasenju i uskrsenju. Naša je nepokolebljiva odluka otkloniti parazite židove s naših leđa na sve načine jednom za zauvijek, i namjeravamo to učiniti do kraja ovog stoljeća. Mi namjeravamo ukloniti sve parazite s leđa i iz umova Bijelog čovjeka i ponovno čvrsto uhvatiti kontrolu nad našom sudbinom. To mislimo učiniti i to ćemo učiniti, jer moramo. To je pitanje života i smrti, pitanje učiniti ili umrijeti.

To je bitka u kojoj si ti moj dragi bijeli rasni prijatelju sudionik, sviđalo ti se to ili ne.
Dopustite mi da podsjetim svoje drugove kako Bijela rasa, vrhunac kreacije prirode, ima obilna sredstva za obavljanje tog posla. Iako su židovi, crnci i ostale prljave rase trenutno brojčano nadmoćni u odnosu 12 naprema 1, premda su vrlo agresivni oni ipak ne predstavljaju stvarni problem. Stvarni problem je zbunjeno i suicidalno razmišljanje same Bijele rase.
Ne mogu dovoljno naglasiti ovo. Problem je u našim umovima, jednostavno rečeno, naše razmišljanje je deformirano. Mi kreativisti smatramo da je ovo očajno stanje započelo kada su židovi uvalili azijatsko krščanstvo Rimljanima i konačno zaposjeli cijelu Europu židovskim igricama umom.
Upitno je da li smo mi u pravu ili krivu u usmjeravanju pozornosti na ovaj slučaj.
Ostaje činjenica da je razmišljanje bijelog čovjeka u ovom trenutku dvadesetog stoljeća degeneriralo u baruštinu suicidalnog ludila. Oko toga, gotovo da i nema ikakve sumnje.
S obzirom na to, prva stvar za napraviti, iz stava Kreativističke crkve je ispraviti zbunjeno i poliglotsko razmišljanje bijelog čovjeka. Naš je cilj i program dovesti bijelog čovjeka natrag u mentalno zdravlje, fizičko zdravlje i natrag ka vječnim zakonima prirode. Jednom kada uspijemo toliko mnogo, bitka za sve ciljeve i sve namjere je gotova.
Kreativistička crkva sada ima alate za izvršiti ovaj posao. U našim trima knjigama, Vječnoj religiji prirode, Bibliji bijelog čovjeka i Zdravom životu, glasno su i jasno ispisani cilj, sredstva, smjerovi i program. Ove tri knjige su sveti spisi naše religije. Predstavljaju temelje naše četverodimenzionalne religije - Zdrav um u Zdravom tijelu u Zdravom društvu u Zdravom okruženju. U njima imate cijeli sastav - potpuno vjerovanje, potpuni program.
Također imamo i prekrasnu novu trokatnicu kao centar aktivnosti. Imamo dvoranu za sastanke, knjižnicu, brojne urede, veliki podrum kao spremište i brojne druge objekte, da ne spominjem brojne površine u ralima za naredna širenja. Našu novu zgradu zovemo Svjetski kreativistički centar. Sada imamo geografsku bazu, u prekrasnim planinama Blue Ridge u Sjevernoj Karolini. Kako je Hitler sažeto istaknuo, geografski 'dom' je iznimno važan za rast i polarizaciju svake ideologije. Također imamo i izdanje za informiranje i kontaktiranje svojih pristalica te za širenje naše sverastuće baze. Kako ste mogli zaključiti, zovemo ga Rasna odanost, što je osnovni princip našega vjerovanja.

Sada smo na našem putu. Odlučni smo da ništa neće zaustaviti regeneraciju, spasenje i uskrsnuće najvrijednijeg blaga na Zemlji - Bijele rase. Sada, mi trebamo tebe, bijelog muškarca i bijelu ženu koji čitaju ovo, da izvrše svoj dio.
Što ti možeš učiniti? Dakle, ako nikada niste čuli za Kreativističku crkvu do sada, prva stvar koju možete učiniti je koristiti se našim trima knjigama. U njima je naveden potpuni program, konačno rješenje i krajnje vjerovanje za Bijelu

rasu. Čitajte ih, intenzivno proučite i tada se primite posla. Postanite vojnik, agresivni bijeli pristalica, pristalica za bijelu rasu.
Sljedeće, postani mini-distributivni centar za bibliju bijelog čovjeka. Prodaj, posuđuj, poklanjaj, koliko je god moguće kopija svaki tjedan. Ti i tvoje potomstvo biti ćete nagrađeni za svoj trud. Vaša nagrada je preživljanje vas samih, vaših obitelji i vaše rase. Nakon toga, naručite stotinu kopija Rasne odanosti, i distribuirajte ih svim svojim kontaktima koji su voljni pročitati ih. Tako sadite sjeme, buduće grananje koje je nepredvidljivo i neizračunljivo.
Nadalje, možete organizirati crkvenu grupu - vrlo vitalni program za koji daljemo smjernice u novinama Rasna odanost. Naš je cilj izgraditi komunikacijsku mrežu unutar Bijele rase. Naš je osnovni cilj razdijeliti 10 milijuna kopija Biblije bijelog čovjeka svojim bijelim rasnim prijateljima. Jednom kada učinimo toliko mnogo preskočiti ćemo sve zapreke i osvojiti svijet kao što je Bijeli čovjek osvojio Zapad u 19. stoljeću.
Sudjelovanjem u ovom plemenitom pothvatu, vi također, postajete dio pokreta, kreativizma, elite Bijele rase. Čineći to biti ćete posvećeni cilju koji je veći od vas samih- cilju koji nadilazi sve ostale.
U potjeri za ovim odličnim ciljem budimo neustrašivi i uporni. Budimo namjerni i odlučni. Pogledajmo svijetu ravno u oči - židovi, krščani, crnci i ostali - i recimo - svijete, bio spreman ili ne- mi dolazimo i bolje se navikni na ideju. Nikada više Bijeli čovjek neće tolerirati zbunjenost, raspršenost i zlostavljanje. Bijela rasa više neće idilično sjediti i dopuštati si da bude zagađivana, pljačkana i masakrirana. Sada imamo istinsku religiju Bijele rase koju možemo polarizirati i ujediniti. Sada imamo rasnu religiju koja će voditi put za Bijelu rasu kako bi se izgradio bijelji i svjetliji svijet. Kreativizam je sada na svom putu i tu je kako bi ostao. Najmoćnija i najdinamična ideja u turbulentnoj povijesti Bijelog čovjeka i njezino je vrijeme sada došlo.

Razgovor: Olivier Devalez

Lijep pozdrav, i zahvaljujem što ste pristali na ovaj intervju. Prije svega, možete li nam reći nešto o situaciji u vašoj zemlji u vezi multikulturalizma i kako ga ljudi prihvaćaju, odnosno odbacuju? Čujemo da zadnje vrijeme ima sve više i više ne-europskih imigranata koji dolaze u vašu zemlju, posebno muslimana. Kako obični ljudi vide taj fenomen?

Imigriranje iz neeuropskih zemalja započelo je u Francuskoj sedamdesetih godina kada su europski imigranti (uglavnom iz Poljske, Italije, Španjolske, tadašnje Jugoslavije i Portugala) prestali biti voljni raditi prljave poslove za niske plaće. Francuske kolonije u Aziji i Africi postale su nezavisne tokom pedesetih i šezdesetih godina. Uglavnom u Africi, vratili su se na svoj primitivan način života tokom samo nekoliko godina, a njihove lokalne vlasti su počele nama slati svoje izbjeglice koje su dio svojeg dohotka slale natrag u svoju domovinu.

Nažalost po nas francuski je raširen jezik u Africi i djelovima Azije pa im nije bio problem doći ovamo i naći jeftine poslove. U početku kada nije bilo gotovo uopće nezaposlenosti Francuzi su bili zadovoljni s time da ti radnici rade poslove koje oni nisu htjeli za niske plaće poput pražnjenja kanti za smeće i građevinskih poslova. Zatim 1976. godine

pošto su ti imigrantski radnici bili uglavnom muškarci sa vrlo malom šansom integracije u Francuskoj (francuzi su htjeli da rade prljave poslove ali nisu htjeli da žene njihove kćeri), Vlada je odlučila da mogu dovesti i svoje obitelji u Francusku. To je bio početak kraja, te se to pretvorilo od radne imigracije u imigraciju naseljenika.

Od osamdesetih pa nadalje Francuzi su se počeli buniti glede nastale situacije, a njihov jedini način da iskažu nezadovoljstvo bilo je glasanje za Nacionalni Front na državnim ili europskim izborima. Tokom zadnjih trideset godina NF dobiva prosječno 15-20% glasova. Nedovoljno da bi se išta promjenilo, ali dobar način da se dobije uvid u to koliko ljudi je nezadovoljno prisutstvom tih imigranata.

Recite nam što je ustvari bilo ono što vas je privuklo Kreativizmu i kada je to bilo?

Došao sam u kontakt sa Kreativističkim pokretom 1990. godine. U to vrijeme bio sam nacionalni organizator KKK u Francuskoj i sljedbenik ideje „Christian Identity“, ali nisam bio sretan s time jer sam imao više nego sumnje u to da bi europljani bili potomci 12 izraelskih plemena. Bio sam u kontaktu sa Rev. Ronom McVanom koji je kasnije surađivao sa Davidom Laneom. Nekoliko pisama koja sam mu poslao bila su objavljena u časopisu *Racial Loyalty*.

Sviđao mi se način na koji je Ben Klassen formulirao bjelačku religiju od strane bjelaca za bjelce. Bio sam stvarno impresioniran časopisom *Racial Loyalty* koji je imao pregršt pronicljivih članaka. Ron McVan mi je poslao kopiju knjige *Against The Evil Tide*, Klassenovu prvu autobiografiju gdje sam spoznao više o njemu samome i o njegovim razlozima zašto je osnovao Kreativizam.

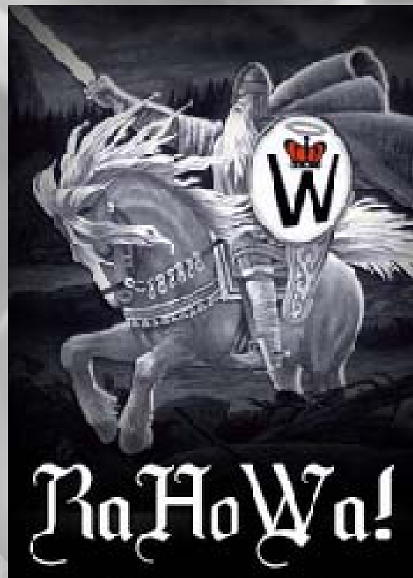

Nadalje, njihova kontakt osoba u Francuskoj bio je poznati nacionalistički aktivist Claude Cornilleau kojeg sam također upoznao i koji me uvjerio da je Kreativizam doista jedino spasenje bijele rase. Nažalost 1991. i 1992. poslan sam u zatvor zbog svojeg aktivizma u KKK te sam ponovno osuđen 1993. Umjesto da gubim vrijeme po zatvorima jedostavno sam otišao iz Francuske na duži period od gotovo ukupno 20 godina.

U međuvremenu sam se vratio u Francusku na kraće vrijeme i pritom mi je prijatelj sa kojim sam bio u kontaktu dugi niz godina, Richard Scutari, dao kontakt adresu tadašnjeg WCOTC-a. Pisao sam im i tražio informacije. Matt Hale mi je odgovorio i počeli smo se dopisivati. Claude Cornilleau me tražio da provjerim kakvo je stanje u WCOTC-u u odnosu na vrijeme kada je Klassen bio živ, te sam krenuo na desetak dana u SAD gdje sam mogao gotovo cijeli tjedan razgovarati sa Matt Haleom. Nakon tih tjedan dana bio sam još više uvjeren da je Kreativizam doista jedino spasenje za bijelu rasu, te da je Matt Hale osoba koja nas može voditi ka pobjedi. Nažalost ZOG je također bio uvjeren u to te su ga poslali u zatvor na 40 godina misleći da će to biti kraj našeg pokreta. Bili su u krivu, s time da ja i dalje Matt Halea smatram našim vođom.

Što mislite da bi trebali biti naši primarni ciljevi i način u promoviranju Kreativizma na lokalnom planu?

Sve ovisi o uvjetima i situaciji u određenoj zemlji. 16 načela Kreativizma su temelj za svakog Kreativista i lokalnu organizaciju ali ona moraju biti objašnjena prosječnom čovjeku na njemu razumljiv način sa stvarima koje može razumjeti iz svakodnevnog života. Na primjer šesto načelo Kreativizma kaže: „Vaša prva lojalnost je ona prema bijeloj rasi“. To je vrlo važno i njegovo značenje može biti različito u SAD-u i Europi i unutar same Europe. Uzmimo na primjer Hrvatsku: to znači da unatoč onome što se dogodilo u prošlosti, bijela rasa je uvijek na prvom mjestu. To znači da bi i bivši neprijatelji trebali biti zajedno u borbi protiv neprijatelja bijele rase, u vašem slučaju su to Srbi, kojima su zajednički neprijatelj kao i vama Albanci ili Turci. U drugim zemljama, ili na europskom nivou, to bi značilo da bi Poljaci i Nijemci trebali se zajedno boriti protiv Turaka, ili Francuzi i Englezi protiv doseljenih Pakistanaca i Afrikanaca. A ne da svi imamo stav, "dok god se to dešava samo mom susjedu, meni ne smeta".

Naš primarni cilj jest da bijeli ljudi shvate kako su oni na prvom mjestu pripadnici bijele rase. Ako bijela rasa nestane na jednom geografskom području, a tu uključujem i Južnu Afriku, na posljetku će nestati i u ostatku svijeta. Ujedinjeni smo jaki, podijeljeni smo osuđeni na propast.

Dobar način da se prikaže ljudima kako mislimo ono što propagiramo jest da se lokalno radi u interesu bijelačkih zajednica. Na primjer, pomaganje starijima i osiromašenima (osim ukoliko to sami nisu zaslužili). Ne možemo to sve prepustiti kršćanima. Zlatna Zora to čini redovno u Grčkoj. To je temelj da nas ljudi shvate kao brižne ljude, a ne huligane.

Kakvi su vaši pogledi na program Zdravog Života? Život bez alkohola, duhana i ostalih otrova?

Ne pijem alkohol niti kavu, nikad nisam pušio niti uzimao droge, uglavnom jedem vegetarijansku hranu i koristim med ili smeđi šećer umjesto bijelog rafiniranog. Uz to, redovito vježbam (hodanje ili vožnja bicikla umjesto vožnje autom je već dobar početak). Mada ponekad pojedem nešto mesa (samo da nije kosher ili halal), kao što je i sam Klassen ponekad činio, nastojim živjeti bez toga. Važan moto naše religije jest "Zdrav um u Zdravom tijelu u Zdravom društvu u Zdravom okolišu". Možemo postići već dvije točke toga kroz prakticiranja Zdravog života!

Francuska je postala sinonim za masovnu imigraciju u Europi. Proteklih godina ti isti

imigranti postali su sve agresivniji i izazvali su mnoštvo nereda. Kakvo je stanje opće sigurnosti ljudi kod vas, i kako se tim problemom bavi policija?

Poput većine bijelačkih zemalja, suočeni smo sa dvije prijetnje: bijelački osjećaj krivnje i osjećaj bespomoćnosti. Kada bi bijeli ljudi bili ponosni što su bijeli i kad bi imali sredstva da se obrane, imigranti ne bi bili problem i odavno bi bili izbačeni natrag u Afriku i Aziju. Nažalost, neki bijelci (rasni izdajnici) misle da bismo trebali ugostiti svu mizeriju ovog svijeta dok ostatak bijelaca neće da ništa kaže jer ih je strah da ne budu proglašeni rasistima. Nadalje, većina naše braće i sestara su nemoćni jer ne posjeduju nikakvo oružje osim eventualno lovačkog i rekreativnog. Dok, s druge strane, imigranti i nebijelci znaju gdje ilegalno nabaviti sve vrste oružja i ne prezaju od toga da ga upotrijebe (u 2012. nekoliko policajaca je ubijeno od strane imigranata). Zbog toga i zbog toga jer misle da nisu dovoljno plaćeni za takav posao, policajci stvaraju "zone bezakonja", uglavnom u getoima velikih gradova, gdje se ne usuđuju niti ući. U tim getoima, zakon je u rukama bandi, kao i u Engleskoj, najčešće muslimanskih bandi. S vremena na vrijeme, bande izlaze iz svojih getoa. Iako situacija nije kao u SAD-u, stvari znaju biti gadne. Oni također kontroliraju većinu trgovine drogom. Trenutno, mislim da su pritajeni i samo čekaju da se situacija pogorša kako bi izašli iz svojih džungli. Tada će doista nastipiti nevolje, ukoliko se bijelci sami na pripreme prije toga...

Kao europljanin, siguran sam da ste često čuli razne skeptike kako kažu "Kreativizam je američka stvar, to ne može uspjeti u Europi" i slične gluposti. Kakvo je vaše mišljenje o tome i što mislite kakve su realne šanse za Kreativizam u europskim zemljama?

Ja na to kažem: a odakle kršćanstvo dolazi? Radije slijedim načela i ideju čovjeka koji je rođen u Europi (Ukrajina) i preselio se u Ameriku tokom dvadesetih godina prošlog stoljeća nego ideju židovskog tesara koji je tobože rođen pred 2000 godina u Palestini i ostao tamo do kraja svog života. Prvi je mogao prilagoditi svoju religiju trenutnoj situaciji bijele rase dok drugoga nije bolila neka stvar za tu istu rasu. Nadalje, Kreativizam nije američki, ukrajinski ili njemački; Kreativizam je bijelački i isključivo bijelački. Jedini problem sa kojim je suočen jest uteg kršćanskih tradicija i crkvi u svakoj od europskih zemalja.

Smatrate li da je u prošlosti velik segment našeg pokreta i općenito pro-bijelačke scene bio previše fokusiran na ljude poput skinheada, umjesto da privlači educiraniju populaciju koja

se lakše uklapa u populaciju i usto pruža primjer običnim ljudima? Na primjer, Matt Hale je uvijek bio poslovno obučen, ponašao se civilizirano i cijela njegova pojava bila je izvanredna. Istovremeno uvijek je bio neustrašiv i posvećen svojoj misiji, bilo da se radilo o vođenju javnog mitinga pred tisućama protuprosvjednika ili borbi za svoja prava na sudu. Takve ljude trebamo za vođe, zar ne?

Skinheadi su bili i često i dalje jesu jedina populacija mladeži koja se usuđuje boriti za svoju rasu uličnim aktivizmom. Nažalost, njih je jako teško voditi jer ne funkcioniraju poput vojske nego poput čopora. A neki se doista i ponašaju više poput degenerika nego poput političkih vojnika. Ali mi njih ipak trebamo i ne možemo ih ostaviti. Bez nekog da ih vodi, obično se pretvore u propalice do tridesete godine života. Slažem se da najčešće nemaju odlike vođa. Ne radi toga jer to ne mogu, nego zbog svojeg izgleda koji često šalje krivu poruku ljudima. Ali nekoliko istaknutih aktivista na pozicija u Francuskoj jesu bivši skinheadi: Serge AYOUB iz "Troisième Voie", Fabrice ROCHER iz "Bloc Identitaire" i Alexandre GABRIAC iz "Jeunesses Nationalistes", među ostalima. Prvi je i dalje povezan sa skinheadima, dok ostala dvojica imaju normalan izgled.

Da li je potrebno, s druge strane, privući obrazovani dio ljudi? Naravno! Pogledajte ljude koji se nalaze u American Renaissance; uglavnom se radi o visoko obrazovanim ljudima, ponekad i sveučilišnim profesorima. Možemo li miješati te dvije skupine ljudi?

Teško, uglavnom zbog toga jer obrazovani ljudi ne žele biti povezivani sa skinheadima, odnosno uličnim aktivistima. Ali oni su im potrebni radi osiguranja i širenja ideje, a skinheadi trebaju ove radi obogaćivanja ideje koju slijede. Jedno bez drugoga u načelu neće moći, ali njihovo kombiniranje u istoj grupi je dosta teško. Zato trebamo različite grupe sa istim ciljem.

Kao netko tko živi u EU toliko dugo, što mislite da se trenutno događa sa tom zajednicom država, da li joj se bliži kraj? Je li taj scenarij samo dimna zavjesa za daljnju jaču kontrolu naših naroda?

Od samih početaka, pa do danas, EU je bila i

ostala unija bankara i političara koji pokušavaju ostvariti svoj san o velikom tržištu bez granica i ograničenja. Umalo su uspjeli u tome, ali su postali prijetnja SAD-u koji to isto želi postići na svijetskom nivou, ali pod svojom zastavom.

Kada je euro postao prejak u odnosu na dolar, Wall Street je označio kraj igre. Mislim da europski bankari mrze američke i obratno, iako će se uvijek ujediniti kada je u pitanju zatomljivanje nacionalističkih osjećaja diljem svijeta. Zato je EU trenutno oslabljena, ali ne i mrtva. Radije bi žrtvovali Grčku, Irsku i Portugal nego da odustanu od tog svog eksperimenta. Zato oni i jesu opasni, jer ne prezaju od ničega, nije ih briga za ljude i njihovu budućnost, samo brinu o svojim planovima.

Za sam kraj, recimo nam nešto o zakonima u svojoj zemlji, koliko je teško propagirati rasnu lojalnost u Francuskoj? Siguran sam da nemate ustavom zagarantiranu slobodu govora kao u SAD-u, jer niti jedna europska zemlja to nema, ali kakvo je stanje u odnosu na primjer Njemačku gdje se ne smije ispitivati istinitost holokausta?

Francuska ima najoštriji zakon protiv milicija (od 1936.), protiv rasizma (od 1972.) i revizionizma (od 1990.) u Europi, s izuzetkom Njemačke i Austrije.

Ali Njemačka nije slobodna zemlja i još je pod vlašću pobjednika iz 1945. Saint-Just je bio francuski revolucionar koji je ukratko opisao način na koji demokracija funkcionira u Francuskoj: "Nema slobode za neprijatelje slobode". To znači da nemate prava da se izjasnite ili branite ukoliko se ne slažete sa trenutnim sustavom na vlasti. To i dalje vrijedi u Francuskoj.

Hvala na razgovoru, nastavite sa dobrim radom!

Rev. Olivier DEVALEZ,
Guardian of the Faith

Kviz aplikacija „Znanje je moć“

Pitanja obuhvaćaju pet područja; povijest, znanost, rasa, umjetnost i kreativizam. Svako područje ima 30 pitanja. Bodovi za točan odgovor variraju od 5 do 15 bodova, ovisno o težini pitanja. Aplikaciju preuzmite klikom na sliku!

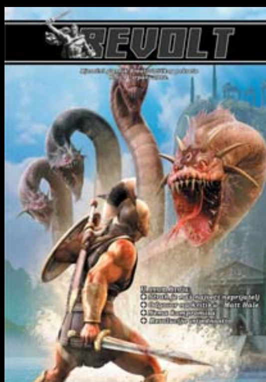
REVOLT

STARI BROJEVI

NE DOPUSTI DA TIRANIJA BUDE BEZ OTPORA!

RAHOWA!

Kreativistički Pokret Hrvatska

